

LARS KEPLER ZRCADLOVÝ MUŽ

15
MILIONŮ
PRODANÝCH
VÝTIŠKŮ SÉRIE
S JOONOU
LINNOU

.....
KRIMIROMÁNHOST

LARS KEPLER

ZRCADLOVÝ MUŽ

LARS KEPLER

**PŘELOŽILA
KAROLÍNA KLOUČKOVÁ**

ZRCADLOVÝ MUŽ

.....

BRNO 2020

Spegelmannen

Copyright © Lars Kepler, 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover photo © Love Lannér

Cover design © Hummingbirds

Translation © Karolína Kloučková, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0496-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-0497-8 (ePub)

ISBN 978-80-275-0498-5 (MobiPocket)

Eleonor skrz špinavá okna třídy sleduje, jak prudký vítr žene ulicí prach a jak ohýbá stromy i keře.

Jako by kolem školy proudila řeka.

Tichá a kalná.

Rozezní se zvonek a žáci si balí učebnice a sešity. Eleonor vstane a zamíří s ostatními do šatny.

Pozoruje Jenny Lindovou ze své třídy, která stojí u své skříňky a zapíná si bundu.

Její tvář a plavé vlasy se zrcadlí ve vyboulených plechových dvířkách.

Jenny je zvláštní a krásná. Její pronikavé oči Eleonor zneklidňují a vhánějí jí do tváří horko.

Jenny je extravagantní, fotografuje a jako jediná z nejvyšších ročníků čte knížky. Minulý týden slavila šestnácté narozeniny a Eleonor jí byla poblahopřát.

O Eleonor se nikdo nezajímá, není dost krásná, to sama dobře ví. I když Jenny jí jednou řekla, že by s ní ráda nafotila sérii portrétů.

Bylo to po tělocviku, ve sprše.

Eleonor si vezme věci a vykročí za Jenny k východu.

Vítr žene písek a loňské listí podél krémově bílé fasády a na školní dvůr.

Lano v rychlém rytmu bičuje stožár.

Jenny dojde ke stojanu s koly, zastaví se, cosi vykřikne, rozčileně gestikuluje a pak vykročí bez kola dál. Eleonor jí propíchla pneumatiku, říkala si, že by pak mohla Jenny pomoci s taškou a kolem až domů.

Mohly by si znovu popovídat o těch portrétech, o tom, že černobílé fotografie jsou jako sochy tvořené světlem.

Zastaví fantazii dřív, než dospěje k prvnímu polibku.

Eleonor jde za Jenny kolem stadionu Backavallen.

Zahrádka před restaurací je prázdná, bílé slunečníky se třepotají ve větru.

Říká si, že Jenny dožene, ale netroufá si.

Jenny jde rychle a na kruhovém objezdu s novou sochou odbočí doprava.

Eleonor se drží na chodníku v Eriksberské ulici asi dvě stě metrů za ní.

Nad vrcholky stromů se honí mraky.

Jennyiny světlé vlasy poletují ve větru, a když kolem projede zelený linkový autobus, jejich prameny jí zakryjí obličej. Země se pod tíhou vozu zachvěje.

Nechají za sebou poslední budovy a minou skautské středisko. Jenny přejde šikmo přes ulici a pokračuje po protějším chodníku.

Mezi mraky probleskují sluneční paprsky a ozařují plot.

Jenny bydlí v krásné vile u jezera Forssjö, hned u vody.

Eleonor jednou přes hodinu stála před jejich domem. Našla knížku, kterou Jenny ztratila. Sama ji schovala, ale nakonec se neodvážila zazvonit a jen ji hodila do schránky.

Jenny se zastaví pod prověšeným elektrickým vedením a zapálí si cigaretu. Potom jde dál. Lesklé knoflíky na rukávu její bundy na slunci poblikávají.

Eleonor za sebou slyší dunění těžkého vozidla.

Země se zhoupne a okolo ní vysokou rychlostí projede kamion s polskou poznávací značkou.

V následujícím okamžiku zakvílí brzdy a návěs se stočí do strany. Kamion prudce zabočí ke krajnici, přejede travnatý pás a těsně za Jenny vjede na chodník. Potom řidič těžké vozidlo zastaví.

„Co to sakra...“ zvolá Jenny v dálce.

Z modré plachtové střechy návěsu stéká voda a zanechává v prachu lesklou stopu.

Dveře se otevřou a z kabiny vyleze řidič. Přes záda se mu napíná černý kožený kabát se zvláštními šedými skvrnami.

Zvlněné vlasy mu sahají téměř po ramena.

Rychlymi kroky se blíží k Jenny.

Motor běží a z chromovaných výfuků uniká tenký pramínek kouře.

Eleonor se zastaví a vidí, jak řidič udeřil Jenny přímo do obličeje.

Několik popruhů se uvolnilo z ok a část plachty se vzdouvá ve větru. Eleonor teď přes ni na Jenny nevidí.

„Haló?“ zavolá Eleonor a pokračuje kupředu. „Co to děláte?“

Srdce se jí v hrudi divoce rozbuší.

Když těžká látka opět zplihne, vidí, že Jenny upadla na chodník několik metrů před kamionem.

Jenny leží na zádech, zvedá hlavu a s krví mezi zuby se zmateně usmívá.

Vítr znovu zvedá plachtu.

Eleonor se podlamují nohy. Vleze do vlhkého příkopu. Vytáhne mobil, aby zavolala policii, ale ruce se jí třesou tak silně, že telefon upustí.

Sehne se pro něj, zvedne oči a pod kamionem vidí, jak Jenny kope nohama a řidič ji zvedá ze země.

Kolem projede troubící auto a Eleonor se po silnici rozběhne ke kamionu.

Řidič si otře zkrvavené ruce o džíny, jeho zrcadlové sluneční brýle se na slunci zalesknou, muž vyleze zpátky do kabiny, přibouchne dveře, zařadí rychlost a s jedním kolem dosud na chodníku se prudce rozjede. Ze suché trávy se zvedne poslední obláček prachu, kamion najede na silnici a zrychlí.

Eleonor se udýchaně zastaví.

Jenny Lindová je pryč.

Na zemi leží jen zašlápnutá cigareta a taška s učením.

Po prázdné silnici víří prach. Vítr jej v oblacích pohání přes pole a ohrady. Navěky se bude vítr prohánět po zemi.

Jenny Lindová leží v malém, dehtem natřeném dřevěném člunu na temném jezeře. Podlaha pod ní na vlnách povrzává.

Probudí ji nevolnost.

Podlaha se houpe.

Bolí ji ramena, pálí zápěstí.

Pochopí, že je uvnitř kamionu.

Je svázaná a ústa má zalepená. Leží na boku na podlaze a ruce má spoutané nad hlavou.

Nevidí dobře — její oči jako by ještě spaly.

Plachtou tu a tam pronikají sluneční paprsky.

Mrká, zorné pole se jí před očima rozpadá a zase spojuje.

Je jí strašně špatně a hlava jí třeští.

Na asfaltu pod ní duní mohutné pneumatiky.

Ruce má páskou připoutané k jedné z tyčí, na nichž je napnutá plachta.

Jenny se snaží přijít na to, co se stalo. Někdo jí zakryl ústa a nos studeným hadrem.

Zaplaví ji vlna strachu.

Podívá se dolů a vidí, že se jí šaty vyhrnuly až k pasu, ale punčocháče má pořád na sobě.

Kamion rychle ujíždí po rovné silnici, motor běží pravidelně.

Jenny se zoufale snaží najít nějaké rozumné vysvětlení, příčinu omylu, ale vlastně už chápe, co se stalo. Jediná odpověď je taková, že se právě nachází přesně v té situaci, jaké se všichni nejmíc obávají, jakou znají z hororů a k níž ve skutečnosti nikdy nesmí dojít.

Nechala kolo u školy a vyrazila domů pěšky, předstírala, že neví o Eleonor, která ji sledovala. Zničehonic k ní ze silnice sjel ten kamion, vjel až na chodník.

Rána do obličeje byla tak nečekaná, že Jenny vůbec nestihla zareagovat, a než stačila vstát, měla na obličeji ten vlhký hadr.

Netuší, jak dlouho byla v bezvědomí.

Nedokrvené ruce má úplně studené.

Hlava se jí točí a oči chvílemi vypovídají službu.

Spočívá tváří na podlaze.

Snaží se klidně dýchat, nesmí zvracet, dokud má ústa zalepená.

Ve škvíře na podlaze ulpěla suchá rybí hlava. Vzduch uvnitř návěsu je prosycený jakýmsi sladkým pachem.

Jenny znovu zvedne hlavu, zamrká a vpředu v přívěsu spatří kovovou skříňku s visacím zámkem a dvě plastové vany připoutané silnými popruhy. Podlaha okolo nich je mokrá.

Zkouší si vybavit, co říkávají ženy, které přežily setkání se sériovým vrahem — jestli je lepší se bránit, nebo s ním navázat vztah řečmi o orchidejích.

Pokoušet se křičet skrz lepicí pásku je zbytečné, nikdo by ji neslyšel. Možná leda tak řidič.

Musí být naopak zticha, je lepší, když neví, že se probrala.

Posune se tělem vzhůru, zatne svaly a zvedne hlavu k rukám.

Kamion se rozkývá a Jenny se obrátí žaludek.

Ústa se jí zaplní zvratky.

Svaly se roztřesou.

Páska se jí zařezává do kůže.

Znecitlivělými prsty zachytí okraj pásky a uvolní si ústa. Plive, klesne zpátky na bok a snaží se kašlat potichu.

Zrak má zastřené tím, co jí přiložil k nosu.

Když se podívá na kovové tyčky, které drží plachtu na korbě, jako by se dívala skrz pytlovinu. Každý ze sloupků sahá až ke stropu, ohýbá se v pravém úhlu, pokračuje dál po stropě a pak zase sbíhá po protější straně korby dolů. Konstrukce je po bocích pospojovaná vodorovnými tyčkami.

Zamrká, snaží se zaostřit a všimne si, že na druhé straně korby tyčky chybějí — plachta je tam vyztužená pěti řadami všitých latí.

Jenny chápe, že na tom místě se dá plachta vyrolovat nahoru, když se do kamionu nakládá zboží.

Kdyby dokázala protáhnout spoutané ruce u stropu po celé délce kovového oblouku až na druhou stranu, třeba by se jí podařilo plachtu otevřít a zavolat o pomoc nebo upoutat pozornost nějakého řidiče.

Pokusí se sunout ruce podél sloupku, ale okamžitě se zarazí. Ostrý plast se jí zařezává do kůže.

Kamion přejede do vedlejšího pruhu, Jenny zavravorá a udeří se do spánku.

Znovu se posadí, několikrát polkne a vzpomene si na ráno, na snídani, na topinky s marmeládou. Máma mluvila o tom, že její tetě včera voperovali čtyři stenty do koronární tepny.

Jennyin mobil ležel vedle jejího hrnku s čajem. Zvuk měla vypnutý, ale i tak očima pošilhávala po zprávách na displeji.

Otec si toho všiml a rozzlobil se, protože mu to přišlo nezdovilé, a ji jeho nespravedlnost rozčílila.

„Co proti mně pořád máš? Co jsem udělala? Jsi jenom nespokojený se svým vlastním životem!“ zakřičela na něho a odešla z kuchyně.

Podlaha se naklání a vůz zpomaluje, jede do kopce a podřazuje.

Sluneční záře chvílemi proniká skrz plachtu a špinavá podlaha se v ní leskne.

Mezi hrudkami suché hlíny a černého listí leží něčí přední zub.

Jenny se do krve vyplavuje adrenalin.

Pátrá očima kolem sebe.

Sotva metr od sebe vidí dva ulomené nehty s červeným lakem. Po jedné z tyček stékala krev, na šroubu v podlaze se zachytil pramen vlasů.

„Panebože, panebože, panebože,“ mumlá Jenny a sesune se na zem.

Nehybně sedí, snaží se ulevit zápěstím. Ruce ji brní, když se do nich vrací krev.

Třese se po celém těle, snaží se znovu vztyčit, ale páska se zasekla.

„Dokážu to,“ šeptá.

Musí přemýšlet, nepanikařit.

Trochu nakloní zápěstí, zatáhne do strany a vidí, že podél spodní tyčky může popojít dopředu.

Protahuje ruce okolo nerovností, dýchá příliš rychle. Když dospěje k přední části vozu, sevře tyčku oběma rukama a zabere, ale tyčka je přivařená k poslednímu sloupku a nedá se s ní pohnout.

Zrak jí padne na kovovou bednu — visací zámek je otevřený a pohupuje se v oku.

Vtom se jí žaludek zvedne novou vlnou nevolnosti, ale nemůže čekat, cesta může kdykoli skončit.

Nakloní se tak daleko od stěny, jak jen dokáže, natáhne ruce a nakonec na visací zámek dosáhne ústy. Opatrně jej vytáhne z oka, klekne si a pustí si zámek do klína. Pomalu roztáhne nohy a nechá jej tiše dopadnout na podlahu.

Těžký kamion se v zatáčce nakloní a skříňka se otevře.

Je plná štětců, plechovek, kleští, pilek, nožů, čistících prostředků a hadrů.

Jenny se zrychlí tep, v hlavě jí pulzuje.

Zvuk motoru se najednou změní a kamion zpomaluje.

Jenny znovu vstane, natáhne se do strany, hlavou podrží dvířka a na jedné polici spatří mezi dvěma plechovkami nůž se špinavou plastovou střenkou.

„Pomoz mi, bože, pomoz mi,“ zašeptá.

Kamion prudce odbočí a dvířka skříňky ji udeří do hlavy tak silně, až na několik vteřin ztratí vědomí a padne na kolena.

Zvrací a znovu se zvedá na nohy, vidí krev kapající ze zápěstí na špinavou podlahu.

Předkloní se, ústy dosáhne k noži a sevře jej mezi zuby právě v tom okamžiku, kdy vozidlo se zasyčením zastaví.

Když vytahuje nůž ze skříňky, ozve se škrábavý zvuk.

Opatrně nasměruje zrezivělé ostrí mezi své ruce a začne řezat.

Jenny svírá v ústech rezavý nůž a snaží se přeríznout pásku, kterou má spoutané ruce. Když vidí, že ostří zatím do bílého plastu téměř neproniklo, sevře rukojeť v zubech pevněji a přitlačí.

Myslí na svého otce. Na jeho smutný obličej, když na něho ráno křičela, na poškrábané sklíčko v jeho hodinkách a bezmocná gesta.

Nepřestává řezat, i když jí ústa už nesnesitelně bolí.

Po střence stékají sliny.

Hlava se jí točí a Jenny se skoro vzdává naděje, když vtom se ozve prasknutí. Nůž pronikl skrz.

Roztřesená padne na bok a nechá nůž cinknout o podlahu. Znovu vstane, najde ho, přejde k pravé straně korby a naslouchá.

Ticho.

Musí být rychlá, ale ruce se jí tolik třesou, že nejdřív nedokáže nožem do plachty proniknout.

Několik vteřin se ozývá jakési bzučení.

Jenny sevře střenku pevněji v rukou a opatrně plachtu prořízne shora dolů těsně vedle posledního sloupku. Rozevře otvor a vyhlédne ven.

Zastavili u samoobslužné čerpací stanice pro nákladní vozy. Na zemi se povalují krabice od pizzy, špinavé hadry a komatomy.

Srdce jí buší tak divoce, že sotva dýchá.

Na dohled nejsou žádní lidé ani žádná auta.

Vítr žene po asfaltu papírový kelímek.

Jenny se zvedá žaludek, ale potlačí dávicí reflex a ztěžka polkne.

Po zádech jí stékají čůrky potu.

Třesoucí se rukou prořízne plachtu vodorovně, těsně nad jednou z kapes s prknem. Myslí na to, že vyleze ven, uteče do lesa a schová se.

Náhle zaslechne těžké kroky a zařinčení kovu.

Zrak jí znovu selhává.

Vyleze ven, stojí na okraji přívěsu, cítí vítr ve tváři, drží se plachty, zavravorá a upustí nůž. Když pohlédne na zem, opět ji zachvátí závrať, má pocit, že celý kamion padá na bok.

Přistane na zemi a v kotníku ji zabolí. Udělá první krok a dokáže se udržet na nohou.

Tolik se jí točí hlava, že nedokáže jít rovně. Její mozek reaguje na každý nový pohyb ještě silnějším protipohybem.

Naftové čerpadlo rytmicky duní.

Jenny zamrká a spatří mohutnou postavu, která obchází přívěs. Zastaví se, vrávoravě ucouvne. Musí znovu zvracet.

Skloní se pod zablácenou točnici mezi tahačem a návěsem a vidí, že postava chvátá opačným směrem.

Snaží se udržet jedinou myšlenku — musí se ukrýt.

Zvedne se na roztrášené nohy a uvědomí si, že před řidičem do lesa neuteče.

Neví, kde se muž právě teď nachází.

Krev jí pulzuje v uších.

Musí se vrátit na silnici a zastavit nějaké auto.

Země se jí houpe pod nohama, okolo se míhají stromy, žlutá tráva v příkopu se chvěje.

Řidiče není nikde vidět. Jenny si pomyslí, že mohl obejít kamion nebo se skrýt za velikými pneumatikami.

Žaludek se znovu ozývá.

Rozhlíží se do všech stran, přidržuje se korby, mrká a snaží se přijít na to, kde je nájezd na silnici.

Náhle se ozve šoupavý zvuk.

Musí utéct, musí se schovat.

Vykročí podél kamionu dozadu, kde uvidí několik popelnic, informační tabuli a pěšinu do lesa.

Docela blízko se ozve motor.

Sklopí oči k asfaltu, snaží se vzchopit, pomyslí si, že bude volat o pomoc. Vtom se vedle ní mihne stín, velká ruka ji sevře okolo kotníku a povalí na zem. Jenny upadne na bok, a když narazí ramenem do asfaltu, bolestivě jí lupne v krku. Řidič je pod kamionem a táhne ji k sobě. Jenny se snaží držet pneumatiky, přetočí se na záda, kope volnou nohou, narazí do odpružení, odře si kotník, vyprostí se a vyplazí se ven.

Postaví se, všechno okolo se kymácí. Dívka polkne zvratky, slyší rychlé kroky, myslí si, že řidič obíhá kamion.

Odklopýtá stranou, sehne se pod hadicí výdejního stojanu, vykročí směrem k lesu tak rychle, jak jen dokáže, rozhlédne se a do někoho narazí.

„Haló, copak se děje?“

Je to policista, který stojí a močí do vysoké trávy. Chytí ho za bundu, málem upadne a strhne ho s sebou.

„Pomozte mi...“

Pustí ho a zavravorá.

„Ustupte kousek,“ řekne muž.

Jenny polkne a znovu se pokouší zachytit jeho bundy. Policista ji odstrčí a ona upadne do trávy, klesne na kolena a opře se rukama o zem.

„Prosím,“ zasípá, než se pozvrací.

Země se zakymácí a Jenny padne na bok, mezi stébly trávy vidí policejní motorku a postřehne odraz pohybu na lesklém výfuku.

Řidič kamionu se přibližuje dlouhými kroky. Jenny otočí hlavu a vidí jeho špinavé džíny a kožený kabát jako přes poškrábané sklo.

„Pomozte mi,“ řekne znovu a bojuje, aby potlačila zvracení.

Pokusí se vstát, ale musí znovu zvracet. Slyší, jak spolu muži hovoří. Jeden hlas říká něco jako „To je moje dcera“ a vysvětluje, že to není poprvé, co utekla z domu a vypila moc alkoholu.

Znovu se jí zvedne žaludek, v ústech cítí žaludeční šťávy, rozkašle se a pokouší se něco říct, ale jenom zase zvrací.

„Co může člověk dělat? Hrozit jí zabavením mobilu?“

„To znám,“ směje se policista.

„No tak, holka,“ řekne řidič a pohladí ji po zádech. „Všechno to vyzvracej, za chvíli ti bude líp.“

„Kolik jí je?“ ptá se policista.

„Sedmnáct. Za rok už si bude rozhodovat sama... ale kdyby na mě dala, chodila by pěkně na gympl, aby jednou nemusela řídit nákladák.“

„Prosím,“ šeptá Jenny a otírá si ústa od lepkavých zvratků.

„Nemohla by přespát na záchytce?“ zeptá se řidič.

„To ne, když je jí teprve sedmnáct,“ odpoví policista a přijme hlášení z vysílačky.

„Neodjíždějte,“ kašle Jenny.

Policista beze spěchu kráčí k motorce a ukončí hovor s centrálou.

Nedaleko zakráká vrána.

Do rozechvělé vysoké trávy se opírá vítr a Jenny sleduje, jak si policista nasazuje přilbu a rukavice. Ví, že musí vstát, a položí dlaně na zem. Má takovou závrať, že se málem svalí na bok, ale pak se vzepře a zvedne se na kolena.

Policista nasedne na motorku a nastartuje. Jenny na něho volá, ale on neslyší.

Když zařadí rychlost a rozjede se, kousek od ní zamává křídly vrána.

Jenny se zhroutí do trávy a slyší, jak pod koly motocyklu skřípou kamínky a policista odjíždí.

Pamele se líbí krystalky tajícího sněhu na sjezdovce. Lyže se mezi ně ostře zařezávají.

Ona i její dcera Alice sice používají opalovací krém, ale i tak se trochu opálily. Martin se spálil na nose a pod očima.

Dnes poobědvali na venkovní zahrádce u vrcholové chaty a na sluníčku bylo takové horko, že si Pamela i Alice svlékly bundy a seděly venku jenom v tričku.

Všichni tři měli tak namožená stehna, že se rozhodli zítra lyžování vynechat.

Alice s Martinem půjdou místo toho lovit siveny a Pamela si zajde do hotelových lázní.

Když bylo Pamele devatenáct, jezdila se svým kamarádem Dennisem po Austrálii, v jednom baru se seznámila s mladíkem jménem Greg a vyspala se s ním. Když se vrátila domů do Švédska, zjistila, že je těhotná.

Pamela poslala do baru v Port Douglasu dopis adresovaný „Gregovi s jasně modrýma očima“. O měsíc později jí odpověděl, že má vztah a že je ochotný zaplatit jí potrat.

Porod byl těžký a skončil akutním císařským řezem. Ona i holčička přežily, ale protože jí lékaři nedoporučili další děti, snažila se od té doby už znovu neotěhotnět. Dennis byl stále s ní, podporoval ji a přemluvil ji, aby uskutečnila svůj sen a šla na vysokou školu studovat architekturu.

Po pěti letech studia získala Pamela téměř okamžitě práci v jedné malé stockholmské firmě, a když navrhovala vilu na Lidingö, seznámila se s Martinem.

Martin vykonával stavební dozor, jezdil po celé zemi a se svými pronikavýma očima a dlouhými vlasy vypadal jako rozevlátá rocková hvězda.

Poprvé se políbili na večírku u Dennise. Když bylo Alici šest, sestěhovali se k sobě a o dva roky později se vzali. Teď je

Alici šestnáct a chodí do prvního ročníku gymnázia. Už je osm hodin večer a za okny jejich hotelového apartmá se setmělo. Jídlo si objednali na pokoj a Pamela honem, než jídlo přinesou, uklízí rozházené svetry a ponožky.

Martin si ve sprše prozpěvuje *Riders on the Storm*.

Domluvili se, že povečeří u televize, otevřou si láhev šampaňského, a až Alice usne, zamknou dveře a pomilují se.

Pamela sesbírá všechny dceřiny svršky a vejde do jejího pokoje.

Alice sedí na posteli jenom ve spodním prádle a s telefonem v ruce. Vypadá jako Pamela zmlada, má stejné oči, stejné vlnité kaštanové vlasy.

„Ten kamion měl kradené značky,“ řekne a pohlédne na Pamelu.

Před dvěma týdny proběhla médii zpráva o únosu v Katrineholmu. Někdo tam zbil a odvezl dívku, která byla stejně stará jako Alice.

Jmenuje se Jenny Lindová, jako ta slavná zpěvačka.

Do hledání dívky a polského kamionu se zapojilo snad celé Švédsko.

Policie žádala veřejnost o pomoc a dostala spoustu tipů, ale prozatím nenašla po dívce ani stopu.

Pamela se vrátí do obývacího pokoje, upraví polštáře na pohovce a zvedne z podlahy dálkové ovládání.

Okny dovnitř dotírá tma.

Když se ozve zaklepaní na dveře, trhne sebou.

Právě se chystá otevřít, když z koupelny vyjde Martin. Zpívá si a usmívá se. Je nahý a mokré vlasy má zamotané do ručníku.

Pamela ho zatlačí zpátky do koupelny, a když ženu se servírovacím stolkem pustí dovnitř, slyší, že si její muž v koupelně dál prozpěvuje.

Pamela se podívá do svého telefonu, aby se zabavila, než žena prostře stůl v obývacím pokoji. Napadne ji, že se tomu zpěvu z koupelny určitě diví.

„Jinak je úplně v pořádku,“ zavtipkuje.

Žena úsměv neopětuje, jenom Pamele podá stříbrný tácek s účtem a požádá ji, aby potvrdila částku a podepsala se.

Pamela zavolá Martina z koupelny, zajde pro Alici a potom se všichni tři usadí s talíři a skleničkami na obrovskou postel.

Při jídle sledují nový horor.

O hodinu později Pamela i Martin spí.

Když film skončí, Alice vypne televizi, sundá mámě brýle, uklidí talíře a skleničky, zhasne, vyčistí si zuby a odejde do svého pokoje.

Městečko v údolí brzy ztichne. Někdy po třetí hodině v noci se na obloze objeví polární záře. Připomíná stříbro-modré stromy ve spálené krajině.

Pamelu probudí ze spánku chlapecké vzlyky. Pláč utichne dřív, než si stačí uvědomit, kde je.

Nehybně leží a myslí na Martinovy noční můry.

Pláč přichází z podlahy vedle postele.

Když spolu začali chodit, míval noční můry často, zdávalo se mu o mrtvých chlapcích.

Pamele přišlo dojemné, že dospělý muž dokáže přiznat, že se bojí strašidel.

Vzpomíná na noc, kdy se probudil s křikem.

Posadili se spolu do kuchyně a pili heřmánkový čaj. Vlasy se Pamele ježily hrůzou, když jí jednoho z mrtvých chlapců podrobně popisoval.

Byl šedý v obličejí, uhlazené vlasy měl zvlhlé krví, nos zlomený a jedno oko vypadlé.

Ozve se další vzlyk.

Pamela už je úplně vzhůru a opatrně otočí hlavu.

Radiátor pod oknem slabě hučí a záclona nad ním se v proudu teplého vzduchu vzdouvá, jako by se za ní schovávalo dítě a tisklo se obličejem k látce.

Chtěla by Martina probudit, ale neodvažuje se promluvit.

Ten pronikavý pláč se ozývá znovu, těsně vedle postele, zdola, od podlahy.

Pamela s bušícím srdcem zašátrá rukou po Martinovi, ale v posteli nikdo není, prostěradlo je studené.

Přitáhne si nohy k tělu a schoulí se. Najednou má pocit, jako by se pláč pohyboval okolo postele směrem k ní. Potom vzlyky opět utichnou.

Opatrně se natáhne k lampičce na nočním stolku. Ve tmě nevidí ani svou vlastní ruku.

Má pocit, že lampa je dál než včera večer.

Ostražitě naslouchá, jestli se v blízkosti něco nehýbe, šátrá rukou, nahmatá stojan lampy a prsty přejeđe po kabelu směrem dolů.

Právě když nahmatá vypínač a rozsvítí, od okna se znovu ozve pláč.

Pamela v náhlém světle zamrká, nasadí si brýle, vstane z postele a uvidí, že Martin leží v pyžamových kalhotách na podlaze.

Zdá se mu cosi děsivého a tváře má vlhké od slz. Pamela si klekne vedle něho a položí mu ruku na rameno.

„Miláčku,“ řekne tiše. „Lásko, spadl jsi...“

Martin vykřikne a vytřeští na ni oči.

Zmateně mrká, rozhlíží se po hotelovém pokoji a znovu na ni pohlédne. Jeho rty se pohybují, ale nevyjde z nich ani slovo.

„Spadl jsi z postele,“ řekne Pamela a v uších cítí zrychlený pulz.

Martin se posadí, opře se o zeď, otře si ústa a zírá před sebe.

„Co se ti zdálo?“

„Nevím,“ zašeptá.

„Zlý sen?“

„Nevím. Šíleně mi buší srdce,“ odpoví tiše a přesune se na postel.

Pamela si lehne na svou stranu a vezme ho za ruku.

„Neměl by ses dívat na ty horory,“ řekne.

„To ne,“ usměje se Martin a pohlédne jí do očí.

„Ale víš přece, že je to všechno jenom jako,“ pokračuje Pamela.

„Vážně?“

„Není to opravdická krev, jenom spousta kečupu,“ vtipkuje dál a štípne ho do tváře.

Potom zhasne a přitáhne si ho k sobě. Milují se tak tiše, jak to jen jde, a usnou v objetí.

Po snídani leží Pamela v posteli a pročítá si zprávy na svém iPadu, zatímco se Martin s Alicí vypravují.

Vyšlo slunce a z prozářených rampouchů za oknem už kape.

Martin rybaření v ledu miluje, už toho tolik namluvil o ležení na břiše, zastínění a sledování vody vyříznutou dírou a o okamžiku, kdy se velcí siveni začnou přibližovat.

Hotelový portýr mu doporučil jezero Kallsjön, které náleží k povodí řeky Indalsälven. Je tam spousta ryb, k jezeru se dá snadno dojet autem, ale přesto tam bývá naprostý klid.

Alice má kolem krku pověšené bodce na led, těžký batoh položí ke dveřím a zavazuje si tkaničky vysokých bot.

„Začínám litovat, že tu nezůstanu,“ řekne, když se zase postaví. „Masáž a pleťová maska zní fakt dobře.“

„Užiju si každou vteřinu,“ usměje se Pamela z postele. „Dám si...“

„Nech toho,“ skočí jí Alice do řeči.

„Bazén, saunu, manikúru...“

„Prosím, nechci to slyšet.“

Pamela se zavine do županu, dojde k dceři a pevně ji obejmě. Políbí manžela a oběma popřeje šťastný lov.

„Moc dlouho se tam nezdržujte a buďte opatrní.“

„Tak si to tady sama užij,“ usměje se Martin.

Alicina pleť září a červenohnědé lokny jí vyčuhují zpod čepice.

„Zapni si tu bundu až ke krku,“ řekne jí Pamela.

Pohladí dceru po tváři a chvíli nechá dlaň na dívčině oblíčeji, přestože cítí dceřinu netrpělivost.

Dvě mateřská znaménka, která má Alice těsně pod levým okem, jí vždycky připomínaly slzy.

„Copak?“ usměje se Alice.

„Užijte si to.“

Odejdou z pokoje a Pamela stojí ve dveřích a pozoruje je na chodbě, dokud nezmizí.

Pak zavře dveře, vrátí se do ložnice, zaslechne nějaký škrábavý zvuk a zarazí se.

Po střeše sklouzne vlhký sníh, proletí za oknem a ztěžka dopadne na zem.

Pamela si oblékne bikiny, froté župan a pantofle, do látkové tašky si vloží čipovou kartu, telefon a knížku a odejde z pokoje.

Hotelové wellness centrum je úplně prázdné, protože všichni hosté jsou na svahu. Voda ve velkém bazénu je dokonale klidná, odráží se v ní sníh a les za okny.

Pamela odloží tašku na stůl mezi dvěma lehátky, župan pověsí na háček a dojde k lavici se srolovanými čistými ručníky.

Bazén je z jedné strany lemovaný sloupořadím.

Pamela se ponoří do vlažné vody a začne pomalu plavat. Po deseti bazénech se zastaví u zadní kratší stěny, přímo před panoramatickým oknem.

Teď by si přála, aby tu Martin a Alice byli s ní.

To je kouzelné, pomyslí si a rozhlíží se po horách a lesích zalitých slunečním svitem.

Uplave dalších deset bazénů, pak vyleze z vody, posadí se do křesílka a čte si.

Když se jí přijde mladý zaměstnanec hotelu zeptat, jestli si něco přeje, objedná si skleničku šampaňského, přestože je teprve ráno.

Z mohutného stromu se na zem sesype těžký sníh. Větve se houpou a ve sluneční záři víří drobné vločky.

Přečte ještě tři kapitoly, vypije šampaňské, odloží brýle a potom přejde do parní lázně a začne přemýšlet o Martinoých opakujících se nočních můrách.

Když byl ještě malý, jeho rodiče a dva bratři zahynuli při autonehodě. On sám vyletěl čelním oknem ven, odřel si celá záda o asfalt, ale přežil.

V době, kdy se s Martinem seznámila, pracoval její nejlepší kamarád Dennis jako psycholog na dětské pohotovosti a zároveň se specializoval na zpracování smutku. Pomohl Martinovi, aby se otevřel a dokázal mluvit o svém smutku a pocitech viny, které za sebou táhl jako těžkou kotvu.

Pamela zůstane v parní lázni, dokud není úplně mokrá potem a párou, potom se osprchuje, oblékne si suché bikiiny a přejde do masérny. Přivítá ji žena se zjizvenými tvářemi a smutnými očima.

Pamela si svlékne horní díl plavek, položí se na břicho na lehátko a žena jí přes zadek přehodí ručník.

Masérka má hrubé ruce a teplé olejčky voní po zelených listech a dřevu.

Pamela zavře oči a nechá myšlenky volně plynout.

Před očima se jí mihne obraz Martina s Alicí, jak bez ohlednutí mizejí v tiché hotelové chodbě.

Žena jí přejíždí špičkami prstů po páteři dolů až k okraji ručníku. Masíruje jí horní část hýždí, Pamele se přitom rozjíždějí stehna od sebe.

Po masáži a ošetření pleti má Pamela v plánu vrátit se do bazénu a objednat si skleničku vína a toust s krevetami.

Žena přidá ještě trochu oleje a klouže jí rukama od pasu přes žebra až k podpaží.

Pamele přebíhá mráz po zádech, i když je v místnosti teplo.

Možná je to jen tím, jak unavené svaly povolují.

Myslí na Martina a Alici a z nějakého důvodu je v duchu vidí z velké výšky.

Jezero protáhlého tvaru se rozprostírá mezi horami, led je ocelově šedý a oni dva vypadají jako dvě maličké tečky.

Masérka ji na závěr zakryje teplými ručníky a odejde.

Pamela zůstane ještě chvíli ležet, potom opatrně vstane a obleče si horní díl plavek.

Pantofle má vlhké a studené.

Zdálky zaslechne motor helikoptéry.

Přejde do vedlejší místnosti a pozdraví kosmetičku, blondýnu, která vypadá sotva na dvacet.

Při hloubkovém čištění pleti a peelingu Pamela usne. Právě když žena připravuje bahenní pleťovou masku, ozve se zaťukání na dveře.

Žena s omluvou vyjde z místnosti.

Pamela slyší, že za dveřmi překotně hovoří nějaký muž, ale jeho slovům nerozumí. Mladá kosmetička se po chvíli vrátí se zvláštním výrazem ve tváři.

„Promiňte, ale zdá se, že došlo k nehodě,“ řekne.

„K jaké nehodě?“ zeptá se Pamela trochu moc hlasitě.

„Prý není důvod k obavám, ale asi byste měla zajet do nemocnice.“

„Do které nemocnice?“

„V Östersundu, do nemocnice v Östersundu.“

Pamela nevnímá, že přes hotel utíká v rozepnutém županu. Volá Martinovi a s narůstající panikou naslouchá vyzváněcímu signálu.

Když telefon nikdo nezvedne, Pamela se rozběhne, ztratí jeden pantofel, ale utíká dál.

Měkký koberec tiší její kroky, které znějí tlumeně, jako pod vodou.

Pamela volá Alici, ale hovor je ihned přeměrován do hlasové schránky.

Zastaví se před výtahy, stiskne tlačítko, odkopne druhý pantofel a sleduje, jak se jí třesou ruce, když se znovu pokouší dovolat Martinovi.

„Vezmi to,“ šeptá.

Chvíli čeká na výtah, ale nakonec se rozhodne pro schodiště. Přidrží se zábradlí a vybíhá schody po dvou.

Na podestě ve druhém poschodí málem zakopne o zapomenutý kbelík s leštícím prostředkem.

Oběhne jej a pokračuje vzhůru. Snaží se pochopit, co ta žena říkala.

Prý není důvod k obavám.

Ale proč jí neberou telefon?

Vklopýtá do chodby ve třetím poschodí, zavravorá, přidrží se stěny a rozběhne se.

Uřícená se zastaví přede dveřmi jejich apartmá, vytáhne čipovou kartu a vejde, pokračuje k psacímu stolu a telefonu, přitom zavadí o stojánek s prospekty, které se rozsypou po podlaze. Zatelefonuje na recepci a požádá, aby jí přivolali taxík.

Oblečení si natáhne přes plavky, popadne kabelku a telefon a vyběhne z pokoje. S pocitem, že bude zvracet, jde dlouhými kroky k výtahům.

Po celou cestu v taxíku se znovu pokouší Martinovi a Alici dovolat a píše jim zprávy.

Konečně se dovolá alespoň do nemocnice a hovoří se ženou, která prý nesmí sdělovat žádné informace.

Pamele buší srdce a musí se přemáhat, aby na ni nekřičela.

Za okýnkem auta se míhají kmeny stromů a hromady tajícího sněhu. Temné stromy ozařuje slunce. Stopy zvířete končí na pasece. Silnice je vlhká od rozbředlého sněhu.

Sepne ruce a modlí se, aby Martin i Alice byli v pořádku.

Nedokáže zaplašit neodbytné myšlenky, vidí jejich pronajaté auto, jak na sněhu dostává smyk a kutálí se z prudkého úbočí, vidí medvědici vybíhající zpod větví, rybářský háček, který se vymrští a zasekne se do oka, vidí nohu zlomenou nad okrajem vysoké boty.

Zkoušela Martinovi a Alici volat asi třicetkrát, psala jim textové zprávy i e-maily, ale žádné odpovědi se nedočkala. Taxi vjíždí do Östersundu.

Nemocnici tvoří rozsáhlý komplex budov s hnědou fasádou a prosklenými spojovacími chodbami, ozářenými ostrým sluncem.

Po asfaltu stékají potůčky vody.

Řidič sjede k chodníku a zastaví u vjezdu pro sanitky. Pamela zaplatí a vystoupí, v hlavě jí pulzuje strach.

Chvátá podél hnědé zdi ozdobené podivnými krvavě rudými dřevěnými špalky, která jako by vedla do pasti, k urgentnímu příjmu. Pamela doklopýtá k recepci, a když se ohlašuje, slyší svůj vlastní hlas jakoby zdálky.

Roztřesenou rukou vytahuje doklady.

Vousatý muž za pultem ji požádá, aby se posadila do čekárny, ona však zůstane stát s očima upřenýma na své boty a černý koberec.

Zvažuje, jestli nemá vytáhnout mobil a na zpravodajských webových stránkách si vyhledat informace o autonehodách, ale nedokáže se k tomu přimět.

Takový strach ještě nikdy v životě nezažila.

Udělá několik kroků, obrátí se a pohlédne na vousatého muže.

Cítí, že už nevydrží déle čekat, a napadne ji, že půjde dovnitř a bude svého muže a dceru hledat.

„Paní Pamela Nordströmová?“ ozve se ošetřovatel a blíží se k ní.

„Co se stalo? Vůbec nic nevím,“ hlesne Pamela, ztěžka polkne a vykročí za ním.

„Nevím, musíte si promluvit s lékařkou.“

Procházejí chodbou s lehátky. Na konci jsou dveře se špičatými skly, které se před nimi automaticky otevřou.

V jedné čekárně sedí stará žena a pláče. Vedle ní se v akváriu prohání hejno lesklých rybiček.

Pokračují na oddělení anesteziologie a intenzivní péče. Chodbou se chvatně pohybuje personál.

Podlahu pokrývá krémově bílé linoleum a všude silně páchne dezinfekce.

Z jednoho pokoje vyjde pihovatá sestřička a s uklidňujícím úsměvem k ní přistoupí.

„Chápu, že si děláte starosti,“ řekne a podá Pamele ruku. „Ale nemusíte se bát. Opravdu. Bude to dobré. Za chvíli si budete moct promluvit s paní doktorkou.“

Pamela vstoupí za sestřičkou do pokoje. Plicní ventilátor rytmicky sípá.

„Co se stalo?“ zeptá se sotva slyšitelně.

„Udržujeme ho v umělém spánku, ale už je mimo nebezpečí.“

Martin leží na lůžku s plastovou trubicí v ústech. Oči má zavřené a je připojený k různým přístrojům, které zaznamenávají činnost jeho srdce, pulz, obsah oxidu uhličitého a kyslíkovou saturaci krve.

„Ale...“

Pamele se zlomí hlas, zašátrá po něčem, čeho by se mohla chytit, a opře se o stěnu.

„Propadl se ledem do jezera, a když ho našli, byl hodně podchlazený.“

„Ale Alice...“ zamumlá Pamela.

„Co prosím?“ usměje se sestra.

„Moje dcera, kde je moje dcera? Kde je Alice?“

Slyší paniku ve svém hlase, slyší, že jej nemůže úplně ovládnout. A sestra zbledne.

„Nevíme nic o...“

„Byli na jezeře spolu,“ vykřikne Pamela. „Byla tam s ním, přece jste ji tam nenechali... Je to ještě dítě, to nesmíte... to nesmíte!“

O PĚT LET POZDĚJI

Říká se, že když se člověku jedny dveře zavřou, Bůh otevře jiné — nebo alespoň okno. V případě některých zavřených dveří to však zní spíš jako posměšek než jako útěcha.

Pamela si vloží do úst mentolku a rozkouše ji.

Výtah se svištěním vyjíždí na oddělení celodenní péče pro psychicky nemocné pacienty v Nemocnici svatého Görana. V zrcadle před ní i za ní se odráží nekonečná řada jejích obličejů.

Před pohrbem si oholila všechny vlasy, ale teď už má kaštanově červené kadeře zase až po ramena.

V den Aliciných prvních nedožítých narozenin si nechala pod levé oko vytetovat dvě tečky — přesně podle dceřiných mateřských znamének.

Dennis ji přesvědčil, aby zašla do krizového centra, a Pamela se potom krůček po krůčku naučila se svou ztrátou žít.

Dokonce už ani nebere antidepressiva.

Výtah zastaví a dveře se otevřou. Pamela projde prázdnou vstupní halou, ohlásí se na recepci a odloží mobil.

„Tak je to tady,“ usměje se žena.

„Konečně,“ odpoví Pamela.

Žena její mobil uloží do přihrádky, podá jí visačku s číslem, vstane, přiloží svou kartu ke čtečce a otevře dveře.

Pamela poděkuje a vstoupí do dlouhé chodby.

Na podlaze vedle úklidového vozíku leží zakrvácená latexová rukavice.

Vejde do denní místnosti, pozdraví pečovatele a jako obvykle se posadí na pohovku, aby počkala. Martinovi to někdy trvá hodně dlouho.

U šachovnice sedí mladý muž. Mluví vystrašeně sám se sebou a nepatrně upraví polohu jedné z figurek.

Jakási stará žena stojí s otevřenými ústy a dívá se na televizi, zatímco jiná, mladší žena, zřejmě její dcera, se s ní pokouší mluvit.

Na linoleu se odráží dopolední světlo.

Pečovatel vytáhne mobil, tlumeným hlasem přijme hovor a vyjde na chodbu.

Přes zeď sem doléhá rozzlobený křik.

Do místnosti vejde starší muž ve vybledlých džínách a černém tričku, rozhlédne se a usedne na křeslo naproti Pamele.

Může mu být okolo šedesátky, v pohublém obličejí má hluboké vrásky, oči jasně zelené a šedé vlasy sepnuté do ohonu.

„Pěkná halenka,“ řekne muž a nakloní se k ní.

„Děkuju,“ odpoví Pamela úsečně a zapne si bundu.

„Viděl jsem skrz látku vaše bradavky,“ vysvětlí jí muž tiše. „Teď, když to říkám, tak vám tvrdnou, vím to... mám mozek plný toxické sexuality...“

Pamele se znechucením rozbuší srdce. Řekne si, že za několik vteřin vstane, vrátí se k recepci a nedá přitom najevo strach.

Stará žena u televize se zasměje a mladý muž prstem pře vrhne na šachovnici černého krále.

Z kuchyně sem doléhá lomoz.

Na zažloutlé plastové mřížce, která kryje ventilaci u stropu, se chvějí chuchvalce prachu.

Muž naproti Pamele si upraví poklopec a pak k ní natáhne ruce, jako by ji k sobě chtěl přilákat. Po vnitřní straně paží od ohbí loktů až k dlaním se mu táhnou hluboké jizvy.

„Naberu tě zezadu,“ řekne jemně. „Mám dvě péra... vážně, jsem sexuální mašina. Budeš křičet a brečet...“

Odmlčí se a ukáže na dveře vedoucí na chodbu.

„Padni na kolena,“ pronese se širokým úsměvem. „Teď přichází nadčlověk, patriarcha...“

Zatleská a strojeně se zasměje, zatímco ošetřovatel do místnosti přiváží mohutného muže na invalidním vozíku.

„Prorok, zvěstovatel, mistr...“

Muž na vozíku si z jeho provokací nic nedělá, jenom tiše poděkuje, když ho pečovatel zaveze na druhou stranu šachovnice, a urovná si stříbrný křížek, který mu visí na krku.

Pečovatel pustí vozík a přistoupí rovnou ke klečícímu muži se strojeným úsměvem.

„Primusi, co tady děláš?“ zeptá se ho.

„Mám návštěvu,“ odpoví muž a kývne směrem k Pamele.

„Víš, že jsi v trestu.“

„Udělal jsem chybu.“

„Postav se a nedívej se na ni,“ řekne pečovatel.

Pamela nezvedne oči, ale ví, že na ni muž nepřestává zírat, ani když se zvedá z podlahy.

„Odvedte otroka,“ pronese tiše muž na vozíku.

Primus se otočí a vyjde za pečovatelem. Zámek zabzučí a za oběma muži se zavřou dveře vedoucí na oddělení. Jejich kroky na linoleu dozní.

Dveře lůžkového oddělení se opět otevrou. Pamela se otočí a spatří Martina. Spolu s ním vchází do denní místnosti pečovatel a drží v ruce Martinův batoh.

Dřív Martinovi splývaly plavé vlasy až na ramena, pohyboval se uvolněně, nosil kožené kalhoty, černé košile a sluneční brýle s růžovými zrcadlovými skly.

Teď je pod vlivem silných léků, přibral, krátké vlasy má rozčuchané a ve vystrašeném obličejí je pobledlý. Na sobě má modré tričko, tepláky a bílé tenisky bez tkaniček.

„Miláčku,“ usměje se Pamela a vstane.

Martin zavrtí hlavou a vyděšeně pohlédne na muže na vozíku. Pamela přistoupí blíž a vezme si od pečovatele batoh.

„Všichni jsme na tebe moc hrdí,“ pronese pečovatel povzbudivě.

Martin se nervózně usměje a ukáže Pamele, že má na dlaních nakreslenou květinu.

„Ta je pro mě?“ zeptá se ho.

Martin rychle přikývne a zase dlaň skryje.

„Děkuju,“ usměje se Pamela.

„Skutečnou ti koupit nemůžu,“ řekne jí, aniž na ni pohlédne.

„Já vím.“

Martin zatahá pečovatele za ruku a mlčky pohne ústy.

„Už sis tašku zkontroloval,“ řekne pečovatel a obrátí se k Pamele. „Chce se podívat do batohu, jestli má opravdu všechno.“

„Tak jo,“ odpoví Pamela a podá batoh Martinovi.

Ten se posadí na podlahu, vytahuje své věci a pečlivě je rovná do řady.

Martinův mozek je v pořádku, k žádnému poškození pod ledem nedošlo.

Ale po té nehodě přestal téměř úplně mluvit. Jako by každé slovo, které vysloví, provázela vlna strachu.

Všichni jsou si jistí, že se jedná o posttraumatickou stresovou poruchu s průvodními paranoidními představami.

Pamela ví, že jeho smutek nad ztrátou Alice není o nic větší než ten její, protože to není možné. Ale ona je v základu silná a naučila se, že lidé reagují různě, protože mají různé vnitřní predispozice. Když byl Martin ještě malý, celá jeho rodina zahynula při autonehodě, a když utonula Alice, jeho trauma se definitivně prohloubilo.

Pamela obrátí oči k oknu a vidí, že před psychiatrickou nemocnicí právě zastavila sanitka, ale ani to nezaregistruje, namísto toho se přeneso o pět let nazpátek, na jednotku intenzivní péče nemocnice v Östersundu.

„Byli na jezeře spolu,“ křičela. „Byla tam s ním, přece jste ji tam nenechali... Je to ještě dítě, to nesmíte... to nesmíte!“

Pihovatá sestřička na ni zírala, otevřela ústa, ale nevypravila ze sebe jediné slovo.

Nazpátek k jezeru okamžitě letěla policie i záchranná služba a potápěči začali hledat.

Pamela nemohla udržet myšlenky pohromadě, přecházela bezradně po místnosti a opakovala si, že je to jenom nedorozumění, že Alice je určitě v pořádku. Říkala si, že brzy budou zase všichni tři sedět ve Stockholmu u stolu a povídat si o tom, co se jim ten den přihodilo. Namlouvala si to, přestože už tušila, že se to nestane, přestože už v duchu věděla, k čemu došlo.

Když se Martin probral z umělého spánku, stála u jeho postele. Na několik vteřin otevřel oči, pak je zase na dlouhou chvíli zavřel a nakonec vzhlédl. Hleděl na ni zpod těžkých víček a snažil se pochopit skutečnost okolo sebe.

„Co se stalo?“ zašeptal a navlhčil si rty. „Pamelo? Co se stalo?“

„Propadl ses ledem,“ odpověděla a ztěžka polkla.

„Ne, led byl pevný,“ řekl Martin a pokusil se zvednout hlavu z polštáře. „Dělal jsem zkušební vrt, měl deset centimetrů... dalo by se po něm přejet i na motorce, tak jsem to říkal...“

Náhle se odmlčel a pohlédl na ni s hrůzou v očích.

„Kde je Alice?“ zeptal se třesoucím se hlasem. „Co se stalo, Pamela?“

Snažil se vstát, upadl na podlahu a narazil si obličej, až mu začalo krváčet obočí.

„Alice!“ vykřikl.

„Propadli jste se oba dva?“ zeptala se ho Pamela zvýšeným hlasem. „Musíš mi to říct. Hledají ji tam potápěči!“

„Nechápu to, ona... ona...“

Po bledých tvářích mu stékaly čůrky potu.

„Co se stalo? Martine, mluv se mnou!“ naléhala Pamela a chytila ho za bradu. „Potřebuju vědět, co se stalo!“

„Ano, zkusím si vzpomenout... Rybařili jsme, to jsme dělali... bylo to skvělé, všechno bylo skvělé...“

Oběma rukama si promnul obličej. Obočí mu znovu začalo krváčet.

„Jen mi řekni, co se stalo.“

„Počkej...“

Křečovitě sevřel prsty okolo okraje postele, až mu na nich zbělely klouby.

„Řekli jsme si, že přejdeme šikmo přes jezero do jiné zátoky, sbalili jsme si věci a...“

Martinovi se rozšířily zorničky a začal zrychleně dýchat. Obličej měl tak napjatý, že ho Pamela skoro nepoznávala.

„Martine?“

„Propadl jsem se,“ řekl a pohlédl jí do očí. „Vůbec to nevypadalo, že by tam byl led tenčí, nechápu to...“

„A co dělala Alice?“

„Už si vzpomínám,“ řekl zvláště nalomeným hlasem. „Když se led prolomil, šel jsem před ní... šlo to tak zatraceně rychle... a zničehonic jsem byl pod vodou. Byla tam spousta

kusů ledu a bublinky a... začal jsem plavat vzhůru a vtom jsem zaslechl zadunění... Alice sklouzla do vody, šikmo pod led... vynořil jsem se a nadechl, znovu jsem se potopil a viděl, že se neorientuje a že ztrácí vědomí... asi se bouchla do hlavy, protože okolo ní byl rudý mrak.“

„Panebože,“ zašeptala Pamela.

„Potopil jsem se a myslel si, že ji stačím zachytit, ale přestala bojovat a klesala dolů.“

„Jak to, že klesala?“ vzlykala Pamela. „Jak mohla klesat?“

„Plaval jsem za ní, natahoval ruku a chtěl ji chytit za vlasy, ale nedosáhl jsem... a ona zmizela v temnotě, nic jsem neviděl, bylo to moc hluboko, byla tam jen tma...“

Martin na ni zíral, jako by ji viděl poprvé v životě, a z obočí mu po obličejí stékala krev.

„Ale potopil ses... potopil ses přece za ní?“

„Nevím, co se stalo,“ zašeptal. „Nechápu to... nechtěl jsem, aby mě zachránili.“

Později se Pamela dozvěděla, že skupina turistů na nordických bruslích našla u probořeného místa svítivě žlutý vrták do ledu a batoh. O patnáct metrů dál uviděli pod ledem muže a vysekali ho ven.

Byl v bezvědomí a nic nenasvědčovalo tomu, že nebyl sám.

Vrtulník přepravil Martina do nemocnice v Östersundu. Jeho tělesná teplota klesla na 27 stupňů, byl v bezvědomí a lékaři ho ihned museli napojit na dýchací přístroj.

Museli mu amputovat tři prsty na pravé noze, ale přežil.

Led byl pevný, ale právě v místě, kudy procházeli, způsobily vodní proudy jeho ztenčení.

Tehdy jedinkrát Martin o celém průběhu události hovořil — když se probрал z umělého spánku.

Potom mluvit v podstatě úplně přestal a byl čím dál víc paranoidní.

V den, kdy od neštěstí uplynul přesně rok, ho našli bosého uprostřed zasněžené silnice nedaleko Hagaparku.

Policisté ho odvezli na psychiatrickou pohotovost do Nemocnice svatého Görana.

Od té doby byl téměř nepřetržitě v celodenní psychiatrické péči.

Mezitím uplynulo pět let a Martin stále ještě nenašel způsob, jak přijmout to, co se stalo.

Jeho individuální léčebný plán nyní směřoval k tomu, aby mohl být předán do domácí péče a k lékaři docházet pouze ambulantně. Naučil se své strachy zvládat a přes víkendy už vydržel doma, aniž prosil o návrat na oddělení.

A teď se Pamela s Martinem po poradě s primářem psychiatrického oddělení rozhodli, že se přestěhují domů natrvalo.

Všichni tři si byli jistí, že pro tento krok nastala vhodná doba.

A důležité je to i z jiného důvodu.

Pamela se už přes dva roky angažuje jako dobrovolnice v organizaci pomáhající dětem v kritických situacích a přijímá hovory na krizové lince. A díky tomu se také od sociální služby v Gävle dozvěděla o sedmnáctileté dívce, kterou nikdo nechce. Jmenuje se Mia Anderssonová.

Pamela s nimi začala jednat o tom, že by se Mii ujala, ale Dennis ji varoval, že pokud bude Martin stále zavřený na psychiatrii, její žádost zamítnou.

Když Pamela Martinovi o Mie pověděla, měl takovou radost, že téměř slzel dojetím. Právě tehdy jí slíbil, že se pokusí vrátit natrvalo domů.

Oba rodiče Mii Anderssonové byli narkomani, kteří v jejích osmi letech zemřeli. Celé dětství a dospívání strávila mezi narkomany a zločinci. V žádné z rodin, kam ji během let umístili, to nefungovalo, a teď už je moc stará na to, aby měl někdo chuť se jí pokoušet pomoci.

Některé rodiny utrpí těžké ztráty a Pamela začala uvažovat o tom, že ti, kdo přežijí, by měli vyhledávat osoby se

stejnou zkušeností. A oni tři přišli o své nejbližší, takže si budou rozumět a mohla by mezi nimi vzniknout vzájemná náklonnost.

„Zavři ten batoh,“ řekne pečovatel.

Martin zapne zip, zavře klopu batohu a vstane.

„Jsi připravený vrátit se domů?“ zeptá se Pamela.

V salonu je tma, ale špehýrka ve vzorované tapetě září jako šedá perla.

Asi před hodinou na dlouhou dobu zčernala.

Jenny leží nehybně v posteli a naslouchá Fridinu dechu. Je zjevné, že ani ona nespí.

Na zahradě chvíli štěká pes.

Jenny doufá, že Fridu nenapadne, že by už mohly bezpečně mluvit.

Schody do patra zavrzaly teprve před chvílí. Možná to bylo jenom dřevo, které se v nočním chladu stahuje. Ale nesmí nic riskovat.

Jenny pozoruje zářící perlu a snaží se rozpoznat, jestli se světlo ve vedlejším pokoji nějak mění.

Ve stěnách jsou všude drobné otvory.

Člověk se časem naučí nevnímat, že ztmaví otvor v kachlíku, právě když se sprchuje nebo když v jídelně jí polévku.

Být pozorována se stalo přirozenou součástí jejího života.

Jenny si vzpomíná, že už několik týdnů před únosem měla pocit, že ji někdo sleduje.

Jednou, když byla sama doma, se jí zdálo, že někdo vešel do domu, a následující noci se probudila s mrazivým pocitem, že ji někdo ve spánku fotografoval.

O několik dní později se z koše na prádlo ztratily její světle-modré kalhotky se skvrnami od menstruační krve. Když si konečně pořídila ten správný prostředek na skvrny, už kalhotky nenašla.

V den, kdy ji unesli, jí někdo píchl kolo.

V prvních dnech křičela, až jí přeskakoval hlas, když upozorovala, že se na ni někdo dívá otvorem až úplně u stropu v betonové zdi sklepa.

Křičela, že policie tu bude každou chvíli.

Po půlroce pochopila, že ten policista na motorce si dívku zvracející do trávy na benzince s tou, která toho dne zmizela, vůbec nespojil. Ani se na ni pořádně nepodíval, nepovažoval ji za víc než za opilou puberťačku.

Jenny slyší, jak se Frida na posteli převaluje.

Už dva měsíce plánují společný útěk. Každou noc čekají, až kroky v horním poschodí ustanou a křik ze sklepa utichne. Když jsou si jisté, že se celý dům ponořil do spánku, připlíží se Frida za ní do postele, aby mohly pokračovat v rozhovoru.

Jenny se myšlenkám na útěk snažila bránit, i když celou dobu věděla, že se odtud musí dostat.

Frida je tu teprve jedenáct měsíců a už je netrpělivá.

Ona sama sbírá informace a čeká na vhodnou příležitost už pět let.

Jednoho dne budou všechny dveře otevřené a ona pak odejde bez ohlednutí.

Ale Frida má v sobě jiný druh zoufalství.

Před měsícem zašla na vrátnici a odnesla si náhradní klíč od jejich salonu. Krádeže si zatím nikdo nevšiml, protože tmavých klíčů na háčcích je tam celá stěna.

Bylo to obrovské riziko, ale nezbytné, protože dveře jsou v noci zamčené a okenice zajištěné zvenčí.

Žádné věci si připravit nemohly, protože by si toho někdo mohl všimnout.

Až ta chvíle přijde, musejí jenom zmizet.

Teď už všude panuje ticho nejmíň hodinu.

Jenny ví, že si Frida přeje, aby utekly už dnes v noci. Nemá však dobrý pocit z toho, že noci jsou zatím ještě hodně světlé. Než se dostanou do lesa, bude na ně na dvoře dobře vidět.

Plán je jednoduchý: obléknou se, odemknou dveře, projdou chodbou do salonu a do kuchyně, vylezou oknem ven a budou pokračovat do lesa.

Jenny se při každé příležitosti přiblížila k hlídacímu psovi, nechávala si zbytky vlastního jídla a nosila mu je, aby ji — až bude utíkat — poznal a neštěkal.

Z domu jsou nad vrcholky stromů vidět sloupy elektrického vedení.

Jenny vymyslela, že budou utíkat podél nich, aby se neztratily. Okolo sloupů bývá les vyčištěný, aby případné padající stromy nestrhly vedení. Bude to snazší než prodírat se hustým lesem. Budou moct jít svižně a rychle se od babičky vzdálit.

Frida má ve Stockholmu člověka, kterému důvěřuje, prý jim určitě pomůže, dá jim peníze, ukryje je u sebe a koupí jim jízdenky domů.

Na policii nemůžou jít dřív, než se dostanou domů ke svým rodinám.

Jenny ví, co znamená fotografie ve zlatém rámečku na jejím nočním stolku. Caesar jednoho letního rána zašel k jejím rodičům a vyfotil je na terase za domem.

Frida má snímek své mladší sestry v jezdecké přilbě. Je vyfotografovaná přímo zepředu, proto má červené zorničky.

Caesar má spoustu kontaktů u policie i na centrále tísňové linky.

Kdyby se pokusily zavolat na linku 112, dozvěděl by se to a jejich blízké by zabil.

Myšlenka na útěk už této noci je tak lákavá, až Jenny buší srdce záplavou adrenalinu, ale intuice jí napovídá, že by měly raději počkat až do poloviny srpna.

Celý dům spí a babička se na ně nepřišla podívat už několik hodin.

Měděný kohout na korouhvičce nahoře na střeše se s vrzáním otáčí ve větru.

Když Frida ve tmě natáhne ruku, zlatý náramek na jejím zápěstí zacinká.

Jenny několik vteřin počká a potom vezme Fridinu ruku do své a jemně ji sevře.

„Víš, co si myslím,“ řekne tlumeně a nespouští přitom z očí zářící perlu.

„Jo, jenže nikdy nebude ta úplně správná chvíle,“ odpoví Frida netrpělivě.

„Mluv tiše... Počkejme ještě měsíc, to vydržíme. Za měsíc bude touhle dobou úplná tma.“

„No ale pak se to zas nebude hodit z nějakého jiného důvodu,“ odpoví Frida a pustí Jennyinu ruku.

„Přísahám, že s tebou půjdu, až bude venku větší tma, to už jsem ti přece říkala.“

„Ale já si nejsem jistá, jestli se odtud opravdu chceš dostat. Myslím... Chceš tu zůstat? Kvůli čemu, kvůli zlatu, perlám a smaragdům?“

„Všechno to nenávidím.“

Frida tiše vyleze z postele a stáhne si noční košili. Z příkrývky a polštáře vytvaruje na posteli spící postavu.

„Potřebuju tvou pomoc v lese, tuhle část znáš mnohem líp než já, to vím... ale ty se beze mě zase nedostaneš domů,“ říká Frida, zatímco si obléká podprsenku a halenku. „Sakra, Jenny, pojďme spolu, když mi pomůžeš, dostaneš peníze, jízdenky... Já jdu teď, tohle je i tvoje příležitost.“

„Promiň, ale mám strach,“ zašeptá Jenny. „Je to moc nebezpečné.“

Sleduje, jak si Frida zastrkuje halenku do sukně a zapíná krátký zip na zádech. Když si natahuje punčochy a obouvá boty, podlaha trochu zaduní.

„Musíš zem před sebou pořádkem zkoušet klackem,“ zašeptá Jenny. „Až k elektrickým sloupům, opravdu, jdi pomalu, buď opatrná.“

„Dobře,“ odpoví Frida a tiše se plíží ke dveřím.

Jenny se v posteli napůl posadí.

„Nemůžeš mi dát Mickovo číslo?“ požádá Fridu.

Ta neodpoví, jenom odemkne dveře a vyjde na chodbu.
Když za sebou zavře, cvakne to, potom už je jenom ticho.

Jenny si s bušícím srdcem zase lehne.

V zoufalých myšlenkách se rychle obléká a vybíhá za Fridou. Utíká lesem, nasedá do vlaku, jede domů.

Zadržuje dech a naslouchá.

Slyšet není nic, přestože Frida už musela minout Caesarovy dveře a dojít do kuchyně.

Babička nikdy nespí tvrdě.

Když některá z nich náhodou způsobí sebemenší hluk, kroky na schodech se pokaždé ozvou velmi brzy.

Ale zatím všude panuje ticho.

Když se ozve štěkot, Jenny se rozbuší srdce. Znamená to, že Frida právě otevřela okno a vylézá ven.

Vodítko se napíná a obojek se zařezává do psího krku.

Štěkot se ztiší a nakonec umlkne.

Znělo to stejně, jako když pes zavětrí srnce nebo lišku.

Jenny zírá na špehýrku, na světlý bod na zdi.

Frida je v lese.

Podářilo se jí projít sítí zvonků.

Teď musí být opatrná.

Jenny si pomyslí, že měla jít s Fridou, teď nemá klíč, žádný kontakt ani plán.

Zavře oči a vidí černý les.

Všude je ticho.

Když se z patra ozve spláchnutí záchodu, Jenny se zachvěje a otevře oči.

Babička se probudila.

Ze schodiště se ozývají těžké kroky.

Zábradlí vrže.

Ve vrátnici cinká zvoneček. To se stává docela často, když fouká vítr, nebo to někdy způsobí zvířata.

Okno na stěně nepřestává zářit.

Jenny slyší, jak si babička bere z věšáku kabát, vychází z domu a zamyká za sebou.

Pes vyje a pošťkává.

Rozezní se jiný zvonek.

Jenny buší srdce jako o závod.

Něco se pokazilo.

Pevně zavře oči a zaslechne, jak ve vedlejších pokojích něco zapraská.

Korouhvička na střeše se s vrzáním otáčí.

Když pes zaštěká zdálky, Jenny otevře oči.

Štěkot zní hodně rozčileně.

Snad babička předpokládá, že do lesa se Frida neodváží, a bude ji hledat na cestě k dolu.

Štěkání se ozývá blíž.

Jenny ví, že Frida neunikla, ví to už dlouho předtím, než na dvoře zaslechne hlasy a než se domovní dveře otevřou.

„Rozmyslela jsem si to,“ křičí Frida. „Už jsem byla na cestě zpátky, chci tu zůstat, líbí se mi...“

Její nářek přeruší facka. Zní to, jako kdyby narazila do zdi a upadla na podlahu.

„Jen se mi stýskalo po mámě a tátovi.“

„Buď už zticha,“ zavrčí babička.

Jenny si pomyslí, že musí předstírat, že hluboce spí a že o Fridině útěku neměla ani tušení.

Po mramorové podlaze na chodbě se blíží kroky a dveře do salonu se otevřou.

Frida nařiká a zapřísahá se, že to byla chyba, že když se chytila do pastí, už byla na cestě zpátky.

Jenny nehybně leží a naslouchá kovovému cvakání a namáhavým vzdychům. Nechápe, co ty zvuky znamenají.

„Tohle nemusíte,“ naléhá Frida. „Prosím, počkejte, slibuju, že už nikdy...“

Náhle se ozve takový křik, jaký Jenny ještě nikdy neslyšela. Vřískot vyjadřující bezmeznou bolest, který zase stejně náhle utichne.

Ozývají se údery do zdi a přesouvání nábytku.

K Jenny chvíli doléhá bolestný nářek, a pak se opět rozhostí ticho.

Cítí, jak jí krev pulzuje v uších, ale leží nehybně dál.

Netuší, jak dlouho zírала do temnoty, než bílá perla na zdi zhasla.

Jenny zavře oči, pootevře ústa a předstírá, že spí.

Babičku nejspíš neošálí, ale oči otevře, až když zaslechne kroky na chodbě.

Zní to, jako by někdo pomalu kráčel a kopal před sebou nějaký špalek.

Dveře se otevřou a babička těžkými kroky vstoupí dovnitř. Nočník zazvoní, když ťukne do nohy postele.

„Oblékni se a přijď do salonu,“ přikáže a štouchne do Jenny holí.

„Kolik je hodin?“ zeptá se Jenny ospale.

Babička vzdychne a vyjde z místnosti.

Jenny se rychle oblékne a cestou z pokoje si natáhne bundu. Na chodbě se zastaví, povytáhne si punčocháče na stehnech a pokračuje k otevřeným dveřím do salonu.

Letní obloha se skrývá za tmavými závěsy. Ve velkém pokoji svítí jenom lampa na čtení.

Šikmo přede dveřmi stojí zakrvácený plastový kbelík.

Jenny vejde a roztřesou se jí nohy.

V pokoji je cítit krev, zvratky a výkaly.

Když projde okolo kbelíku, vidí, že v něm leží obě Fridiny nohy.

Srdce jí divoce buší.

Teprve když projde kolem paravánu s rozkvetlými třešněmi, může přehlédnout celou místnost.

Babička sedí na židli s područkami a podlaha okolo ní je plná krve. Rty má sevřené a mračí se. Tlusté paže má zakrvácené až po ramena a z ruky, v níž drží pilu, jí kape krev.

Frida leží na zádech na divanu.

Na místě ji poutají dva popruhy vedoucí pod lenoškou a přes její břicho a stehna.

Celé její tělo se třese.

Nohy má uříznuté nad kotníky a zašité, ale krvácet jí nepřestávají. Sametový potah i polštáře jsou promáčené krví a po noze divanu nepřetržitě stéká krvavý potůček.

„Teď už se toulat nebude,“ řekne babička a s pilou v ruce vstane.

Frida má vytřeštěné oči, je v šoku a pahýly nohou chvílemi zvedá do výšky.